

De Mislukte Treindiefstal

Novelle.

Willy Jones zat in de wachtkamer te Bordeaux. Hij was een knappe Engelsche jonkman. Aan 't zelfde tafeltje bevond zich een bevallig meisje van even in de twintig. Willy zag ook dat zij een Engelsche was, en hij ving een gesprek met haar aan. Zij keek schuw naar een andere tafel. Daar zat een deftig gekleede dame met een jongen heer. En Willy begreep, dat zij de meesteres was van dit meisje.

— Gij behoort zeker bij die lady? vroeg hij.

— Ja, ik ben haar kamenierster.

— En moogt ge van haar niet met een landgenoot spreken?

Het meisje bloosde. De dame riep haar en Willy bemerkte, dat ze haar kamenierster berispte, over de enkele woorden, die deze met hem gewisseld had. Het meisje moest nu elders gaan zitten.

— Maar de feeks kan me toch niet beletten, naar dat lief kind te kijken, dacht Willy. Ik had juist dit vervelend wachten aangenaam kunnen doorbrengen. Die lady is zeker haar jongen tijd vergeten.

Nu kijken mocht Willy en het meisje gunde hem van tijd tot tijd ook wel een blik. Ze glimlachte zelfs enkele malen.

De trein voor Pau werd aangekondigd. Willy stond op. Zoo deden ook de lady, haar zoon en de kamenierster. De laatste moest de bagage dragen, een valiesje, terwijl ze onder haar shawl nog een kistje hield.

— Mag ik u helpen? vroeg de jonge man.

— Mijnheer, wij hebben uw diensten niet noodig! sprak de lady op scherpen toon.

De kamenierster hielp mevrouw in een salonrijtuig stijgen, maar zelve moest ze in een tweede-klasafdeeling.

— Dat is best, zei Willy, en hij wilde bij haar plaats nemen, maar de treinwachter verhinderde het hem met de woorden « Alleen voor dames ».

Teleurgesteld koos Willy een andere plaats. Het liep hem erg tegen vanavond. En kwaad gezind zette hij zich in een hoekje.

Onmiddellijk daarop stapten twee heeren in; zij waren goed gekleed, maar hun gezichten niet innemend; ook hadden zij slechts weinig bagage bij zich. Zij letten eerst niet op den jongen man, maar richtten al hun opmerkzaamheid naar hetgeen er op het perron plaats had; de een na den ander keek voorzichtig door het portier, alsof zij nog iemand verwachtten. Toen eindelijk het derde sein gegeven was en de conducteurs reeds de wagens sloten, sprong nog snel een heer binnen en trok het portier achter zich dicht. Hij scheen de verwachte te zijn en hijgde naar zijn adem. « Drommels, wij zijn niet alleen! wat doet die ander hier? » riep de laatst aangekomene eindelijk met een woeste verwensching in het Engelsch. De beide anderen

schenen Willy nu eerst op te merken en haalden de schouders op. De derde persoon sprak Willy in 't Engelsch aan, maar deze deed of hij die taal niet verstond en een Franschman was. Hij had achterdocht. De anderen zetten nu hun gesprek in het Engelsch, gedeeltelijk ook in een soort van dieventaal, voort.

« Mylady is in den trein en ik heb haar met haar gezelschapsdame zien instappen », zei de laatst aangekomene. « Zij heeft het kistje niet losgelaten totdat zij instapte; ik kon het haar niet afkapen. Zij gaf het aan hare kamenierster, die het snel onder haar shawl verborg en in een andere coupé stapte. Ik heb op het nummer daarvan gelet en het is nu onze zaak het ding machtig te worden. Wij moeten maar eens gauw een plan ontwerpen ».

Willy's hart klopte onstuimig; hij herinnerde zich, dat de kamenierster een kistje onder haar shawl verborgen had en begreep nu den samenhang. Hij hield zich slapend, maar wist, dat hij nauwkeurig gadegeslagen werd. De drie mannen zetten zacht hun gesprek voort en door het geratel der wagens vernam Willy slechts enkele woorden, als « diamanten, 50,000 pond, desnoods met geweld », enz. Hij griezelde en begreep nu in gezelschap te verkeerren van spoorwegdieven, die het op de kamenierster gemunt hadden, omdat zij de diamanten harer meesteres in bewaring had. Een onbeschrijfelijke angst voor zijn landgenoot maakte zich van hem meester en hij besloot alles te wagen om haar te redden, of tenminste te waarschuwen, maar hoe wist hij niet. Opeens schrikte hij, want een stevige vuist schudde hem heen en weer en een zijner reisgezellen bood hem in gebroken Fransch een glas aan. Willy nam het glas, rook, dat het rum was, en weigerde. Nu bood de heer hem wijn aan en eenige spijsen uit een meegebrachten korf, maar hij weigerde beslist en wierp zich slaperig in een hoek. Een oogenblik slechts sloeg hij de drie mannen gade en bemerkte, dat zij valsche baarden en pruiken droegen.

De drie mannen aten inmiddels goed, ledigden onderscheidene flesschen en voerden een druk gesprek. Nu deelde de aanvoerder den beiden anderen mannen zijn plan mede: tegen den morgen, wanneer de trein een zeker station gepasseerd was, wilden zij langs de loopplanken de damescoupé naderen, waarin de juffer zich bevond, het portier zacht open maken en haar worgen en uitplunderen en dan haar lichaam op de rails leggen, opdat het den schijn zou hebben, dat zij met de diamanten gevlucht was.

Willy was stom van ontzetting, toen hij dit hoorde; maar van lieverlede kwam hij weer tot zichzelf en overlegde wat te doen. Het gesprek der drie mannen verstomde eindelijk en zij vielen in slaap. Zacht liet hij het raampje in het portier neer, opende dit en bereikte zonder gedruisch de loopplank, begaf zich naar de damescoupé en klopte tegen het venster. De kamenierster opende verbaasd het raampje en nu deelde hij haar mede wat hij gehoord had. Hij beloofde haar te helpen, als zij aangevallen werd en gaf haar den raad dan het alarmsein in beweging te brengen. Toen begaf hij zich naar den

goederenwagen, waarin de conducteurs zaten en deelde ook daar het boosaardig plan mede. De mannen waren nog slaapdronken en geloofden hem eerst niet, maar ze maakten eindelijk aanstalten om de dieven gevangen te gaan nemen, toen opeens een schot knalde. Wat was er gebeurd? Om beter langs de loopplank te kunnen gaan, had Willy zijn overjas uitgetrokken en die aan den wagen gehangen. De nachtlucht, die naar binnen stroomde, had een der schavuiten doen ontwaken; hij stond op om het raam te sluiten en zag nu, dat Willy weg was. Hij wekte zijne gezellen en een van hen, de jas aanziende voor den persoon, loste zijn revolver. Alle personen in den trein werden gewekt en staken de hoofden buiten de portieren. Geen vijf minuten later of de beide deuren van de coupé, waarin de Engelschen zich bevonden, waren met conducteurs geposteed; één van de deuren werd geopend en een gendarm, die ock in den trein was, verklaarde met zijn revolver in de hand, dat zij zijn gevangenen waren. Een der Engelschen sprong over hem heen en bleef op den grond liggen, hij had beide beenen gebroken en werd den volgenden morgen door boeren en gendarmen gevangen genomen; de beide anderen werden gearresteerd en te Dax aan de justitie overgeleverd. Zij waren beruchte Londensche misdadigers en bekenden hun roofplan, dat zij reeds in Londen ontworpen hadden. De diamanten der Lady en het leven harer kamenierster waren gered door den moed en de tegenwoordigheid van geest van Willy.

Te Pau kwam de lady bij Willy. Ze was verlegen. Ze dankte hem en bood haar verontschuldiging en aan voor haar onhoffelijk gedrag te Bordeaux.

De lady zou eenigen tijd te Pau verblijven. Willy ook... En hij werd uitgenoodigd nu en dan op bezoek te komen in het hotel. Willy deed dit gaarne, niet zoo zeer om de lady, of haar zoon, als wel om Jenny, zooals de kamenierster heette. En toen na veertien dagen zijn verlof om was, en hij naar Engeland terug moest, wist hij, dat Jenny een maand later volgen zou en dan weldra zijn vrouwtje worden zou. Ze waren wonderlijk samen geraakt en 't zou immers jammer zijn, als ze niet samen bleven.

Dierenbescherming.

Gravin. — Johan, wilt ge de vlieg, die me zoo hindert, even heel voorzichtig buiten het raam zetten?

Johan. — Zal ik ze een paraplu meegeven, mevrouw? Het regent.

Het was mogelijk.

Voorbijganger. — Deugniet, moet ge een kleinen jongen zoo mishandelen? Als ik uw vader was, gaf ik u een pak slagen.

De deugniet. — Trouw met mijn moeder, die is weduwe.

N^r 5. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr.

2 December 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

